

ligere Ministerium, der deelte andre politiske Anskuelser end det nuværende, og jeg tillod mig at fremhæve, at Grunden dertil var, at disse Embedsmænd ikke kunde betragtes som politiske Personligheder, og at det endog saa maatte ansees for at være af stor Betydning, naar der paa disse Forvaltningsomraader er Tale om at gennemføre noget Nyt, at da denne Gjennemførelse kunde skee ved en fast ansat Embedsmand, der netop ved sit Kjendskab til det Forudgangne var istand til at bevare Traditionen og Continuiteten i Forvaltningen, hvilket ikke er uden Bigtighed for de enkelte Statsborgere. For Udenrigsministeriets Bedkommende stiller Sagen sig efter min og Fleertallets Opfattelse anderledes. Man kan efter min Anskuelse ikke med Føie sige, at Directeuren i Udenrigsministeriet ikke er en politisk Person; thi han kommer ifølge sin Stilling i en jevnlig Berørelse med de udenlandske Regjeringers Repræsentanter her paa Stedet, der bliver af disse Repræsentanter tillagt hans Udtalelser, hans hele Forhold, jeg tør sige hans Fortid, en saadan Betydning, at det ikke kan være ganske ligegyldigt, naar der paa Udenrigspolitikens Omraade har fundet en Systemverel Sted, om da den tiltrædende Udenrigsminister betjener sig af den samme Directeur, som har tjent under et tidligere politisk System, der nu ved Ministeriets Berørelse maatte antages at være forladt. Den Frygt, som for de øvrige civile Ministeriets Bedkommende, ialfald for mit Bedkommende, var afgjørende for at fravaade Ansættelsen af Generalsecretærer og at tilraade Bibeholdelsen af faste kongelige Embedsmænd i Spidsen for de enkelte Ministeriets Afdelinger, nemlig Frygten for, at Traditionen og Continuiteten i Forvaltningen skulde gaae tabte, er ikke tilstede i samme Betydning her for Udenrigsministeriets Bedkommende; thi naar jeg for de andre Ministeriets Bedkommende taler om Traditionen og Continuiteten, saa er dette for mig Udtrykket af en rolig, sindig Fortsættelse af det hele Forvaltningsmaskineri og en Udvikling af det Nye af det Gamle, en Forjoning af det Nye med det Gamle, hvilket skeer gjennem den som Departemenschef fast ansatte Embedsmand. Men paa Udenrigspolitikens Omraade er det

dog klart, at ethvert nyt politisk System, som der gjør sig gjældende, er et fuldstændigt Brud med det ældre, en fuldstændig Forladen af det gamle System, og naar man derfor her taler om Traditionen, kan der derved kun tænkes paa et Kjendskab til vor hele tidligere politiske Historie; men dette Kjendskab til Tractater og vor hele politiske Historie, tror jeg, at man med fuld Føie tør forudsætte vil være tilstede i det øvrige Personale i Udenrigsministeriet, bortseet fra Directeuren, og tør ogsaa forudsættes at være tilstede udenfor Ministeriet hos Mænd, som i saa Fald ville kunne indtage en Generalsecretærs Post. Men foruden disse Betragtninger er der endnu en, som ogsaa for mit Bedkommende falder i Bægtfaalen her, hvor der er Tale om Directeuren i Udenrigsministeriet, og det er det Uønskkelige i, at der hyppigere end det nu kan finde Sted, saalænge Directeuren er en fast ansat kongelig Embedsmand, maatte findes Anledning til at benytte til denne Post yngre Chefer for Gesandtskaberne i Udlandet, der i Almindelighed betegnes som chargés d'affaires. Det er en Forholdsregel, som Regjeringen i Motiverne til det foreliggende Lovforslag har fremhævet som særlig ønskelig for de mere underordnede diplomatiske Embedsmænds Bedkommende, og det er særlig fremhævet som ønskeligt, at man som Fuldmægtige i Udenrigsministeriet efter Behag kunde bruge de yngre Legationssecretærer, der have været ansatte i Udlandet, for at de ved et Ophold her i Landet kunde blive fortrolige med den Udvikling, vore indre Forhold under deres Traværelse vare gaaede imøde. Men den samme Betragtning turde gjøre det ønskeligt, at ogsaa de højere diplomatiske Agenter, vi have i Udlandet, jevnligere end det nu finder Sted, bleve anvendte i passende Stillingen i Udenrigsministeriet, og da navnlig i den Post, som her er Tale om, Directeurposten. Jeg tror, at der derved vilde vindes ikke saa lidt, navnlig i Retning af, at vore Diplomater i Udlandet ikke blot bestandig vare fuldstændig bekendte med alle vore indre Forhold, men ogsaa kom til at omfatte dem med den Varme og Interesse, uden hvilken der dog ikke kan komme noget Godt ud af deres Bistand i det Hele taget. Det er af disse Grunde,